

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Castigationes diuinas, tamquam ab amante, non persequente Deo, suscipiendas esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

fuit. sensit illico, se in vindictam DEI, velut vespertilionem in obuium ensem, incurrisse. Nam confestim graui morbo correptus, visceribus putredine exesis, pœnas meritas luit. Stercus non per naturales corporis partes egerebat, sed per sceleratum os blasphemiae instrumentum. Cui vxor, quæ Christiana erat: *Debes merito mi vir, inquit, Christum Saluatorem laude predicare, quod tibi hac castigatione potentiam suam ostenderit. Nam, quem oppugnasses, plane te peremisset, nisi, consuetæ suæ lenitate, vsus, has plagas diuinitus tibi infixisset.* Miser, aut coniugis oratione, aut potius cruciatu morbi, quo liberari cupiebat, adactus Imperatorem rogare cœpit, vt Ecclesiæ ablata redderet. Quod tamen filicem in pectore gerenti ægrotus orator non persuasit. Ita iuit ad plures, postquam ictus cœpit sapere. Vtinam didicisset sapere ad sobrietatem, neque plus morbo suo, quàm DEI offensâ doluisset! expertus profectò esset, se morbo sanatum; sine morbo, insanum extitisse.

Quamobrem rectè Tertullianus tradit, omnia DEI plectentis opera, esse bonitatis procurationem, itemque iusticiam ac bonitatem DEI indissociabiliter semper fuisse sociatas. *Quomodo non absurdum fuerit, inquit Theodoretus, litteratorem quidem, qui, ad tempus, pueros cadit, & ferulâ ignauia torporum excutiens loris, firmam litterarum memoriam insigit, collaudare; & medico gratias agere, non modo, cum cibum potumque laboranti prabet, verum etiam, cum secat, vrit, & morbo se hostiliter opponit, ne ille auctus ulterius serpat, prohibens: Deum verò, qui, longè vberiori sapientia, & diligentiori cura animarum saluti prospicit, & bonorum largitione, flagrorumque metu virtutis elementa nos edocet, ac malitia morbum radicitus euellit, solidamque anima salutem operatur, blasphemis ac conuicijs proscindere?* Vt ergo percussio Magistrî, vt sectio Medici, non malitiam, sed peritiam Magistrî Mediciuè ostendit; ita neque illa, quæ vulgò mala putantur, sunt à malo, sed à bono DEO, qui, quos amat, arguit & castigat, ac ob id ipsum vicissim est amandus: vt vel Plato agnouit, quem idcirco Irenæus Marcionitis religiosiorem esse pronunciauit. Potuisset dicere, etiam quibusdam Catholicis esse religiosiorem; qui, cum in tranquillo non sunt, mala, quæ patiuntur, non amori, sed odio diuino ascribunt; aiunt enim, se, Deo irato suo, negotium aggressos; Numini exosos esse, superisque omnibus inuisos, quando aduersi

VIII.
Tertull. libi
2. cōtr. Marc.
cap. 12. vsque
ad 18.
Theodoret,
serm. 5. de
Prouid.

Apozal. 3. 19.
Plat. lib. 4. de
Legib. vide
Eugubin. lib.
5. de perenni
Philosoph.
cap. 8. Iren.
part. 3. c. 45.

aliquid perpetiuntur; sententiâ prorsus diuinis litteris aduersâ, cum, in illis, beati vocentur, qui propter iustitiam, persecutionem patiuntur; & charissimi DEO dicantur, in Mundo, pressuram habituri. Quod si perpenderent isti, minùs multò audacter quiritarent, quàm nunc quiritant, & linguam ad suos potiùs mores diuertent, quàm ad accusandam diuinam bonitatem.

C A P V T II.

Pleraq, quæ vulgò mala dicuntur, bona esse; aut in bonum usum, posse adhiberi.

I.

AD communem Mundi gubernatorem pertinet, eadem lege, eademque naturæ conditione, uti erga omnes, ut dici possit: *Rex Iuppiter omnibus idem.* Necessè igitur fuit, ut ignis vim vrendi aquæ, ac lucendi; & omne corpus, ex elementis conflatum, perinde interitum suum, ac ortum haberet; neque ea, quæ ad rerum generationem atque corruptionem spectant, prohiberentur. Hinc morbi, mortes, & multa, quæ mala vocantur, intercurrunt: quæ quando rerum naturis conuenienter condidit DEVS, non utique iratus fuit, cum non haberet, cui irasceret. Ut sol omnibus lucem circumferret, moueri debuit; si moueri, occumbere. Nec enim rursus oriri posset, si non occumberet. Quare necessaria est noctis & diei vicissitudo. Nec homines hominibus, in officijs, in regnis, in potestate succederent; si non decederent, qui ea priùs habuere.

II.

Per hæc, æterna sapientia ita Mundum gubernandum iudicauit, ut, quæ malis mala sunt, quia ipsi nesciunt vti, ea bonis bona fiant; & hinc isti viuant, sicut liliam inter spinas; illi, sicut asinus inter apes. Hac de causa Gentes ita alloquitur Tertullianus: *Qui semel (DEVS) æternum iudicium destinauit, post seculi finem, non precipitat discretionem, quæ est conditio iudicij, ante seculi finem. Equalis est interim, super omne hominum genus, & indulgens & increpitans. Communia voluit esse & commoda profanis, & incommoda suis; ut pari consortio omnes & lenitatem eius, & seueritatem experiremur: quia æquitatem didicimus, apud ipsum, diligimus lenitatem, metumimus seueritatem. Vos (Gentes) contra utramq, despicitis: & sequitur,*

IIIIV
ad illud I
quod dicitur
supra dicitur
quod dicitur
quod dicitur
quod dicitur
quod dicitur
quod dicitur
quod dicitur
quod dicitur

Cant. 2. 2.

Tertull. in
Apologet.
aduersus
Gent. c. 41.